

NØVN

Álitismanninum, Snorra Simonsen, in me'moriam

Tað kom okkun dátt við, tá vit frættu, at starvsfelagin, álitismaðurin og vinmaðurin, Snorri Simonsen, ikki longur er okkara millum. Eg møtti honum dagin fyri, fróan og fryntligan, sum altíð, og prátið fall alt fyri eitt á gamlar dagar.

Fyri okkurt um 40 árum síðani kom Ronald Poulsen ein dagin inn á Landsverkfrøðingsskrivstovuna og spurdi, um vit ikki høvdu brúk fyri einum fyrrverandi bilmekanikara, sum hevði fingið ilt í rygg-in, og tí illa kundi arbeiða har longur; men sum eftir Ronaldsa tykki dugdi so mangt annað. Jú, tað var gaman í, og svágur hansara, Snorri Simonsen, kom á gátt til eitt prát, har hann boðaði frá, at hann púasta einki annað dugdi, uttan at fjasa eitt sindur við bilar. Men okkum tóktist longu tá, at her var nakað við hesum manni, sum átti at standa sína roynd, og fyri at siga tað stutt, so var lítið og einki, sum Snorri ikki dugdi ella onkursvegna fekk greitt úr hond um.

Hann var við hvørt eins og tankalesari, tá hann uttan eitt orð bara legði júst tað á borðið, sum tørvur var á og síðani legði tað aftur í røttu goymsluna, tá málið var liðugt at viðgera. Goymsluna, sum hann sjálvur hevði viðkað og lagt soleiðis til rættis, at eingin ivaðist í, hvar og í hvørjum skápi, tær

mongu Snorri Simonsen hundraðtals tekningar um vegir, havnir og aðra bygging, sum fevndu um allar Føroyar, mundu hanga. Hetta var, tá alt var teknað við hond.

Minnist einaferð, eg ikki fann okkurt, sum vit í fleiri dagar høvdu haft frammi, og Snorri spurdi: "Tú hevur væl ikki arkiverað tað?" Jú, tað mundi eg helst hava gjørt, og Snorrassa viðmerking var: "Áh, Harragud, so kemur tað aldrin aftur í afur!"

Eisini tók Snorri sjálvur mongd av myndum av okkara virkseimi og snøggaði til eitt sera gott myndasavn av øllum viðkomandi, hann fekk hendur á, og sum hann pilkaði tað burtur úr, hann helt hava okkara áhuga og sendi okkum, tá vit bæði, konan, vóru burturi í londum, hetta saman við øllum tíðindasendingum, so tað næstan kendist sum at sita heima við hús og lurta ella lesa. Jú, saknurin kennist longu svárur, nú ikki longur ber til at siga: "Spyr bara Snorra!"

At ervið var hildið á hansara lívsarbeiðsplássi, Landsverki, haldi eg, gjørdist ein vøkur tøkk til Snorra.

Við hesum fáu orðum skal eg við hjartans tøkk fyri tey mongu árin, vit starvaðust saman, lýsa frið yvir minnið um Snorra Simonsen. Hvílið hann í Harrans friði.

Heini Olsen

Socialurin 341800

fyrst og fremst